

Koncsek József
Az egyedek

Van a rádióknak egy „csevegős” műsora. Zenék és közben hírek, lehet betelefonálni is. Úgy betelefonálnék, hogy a beszélgető team hölgye mondja már meg, miféle „egyedeket” mentettek meg az Állatkert állatmentői. Hogy az Új Köztemetőben telente egymillió varjú is összegyülekezik, s hogy sebesült, legyengült állatokat mentenek, s juttatnak vissza természetes élő környezetükbe, ez igen jó, de a hírből az már nem derül ki, hogy ezek mind varjak – esetleg vadmacskák, rókaifjak, medvék, esetleg elefántok – lettek volna-e. Az már nem. Mert beszél amúgy nemcsak varjakról.

Szóval „egyedeket” mentenek. Nesze neked hírszerkesztő! Számok, számok, hogy hány „egyedet” láttak el, hányat tettek vissza – nem az erdőbe vagy a mezőbe – hanem „természetes élőhelyükre”.

De mit? Hóbaglyot vagy krokodilt? Nem. Egyedeket. Az ember eléggé meg van verve az ilyesféle „álokos” szövegekkel másutt is. Nem falu vagy város, hanem település. Mi az a település? Tanya, vagy mi?

Azt tudom – megint a madarakról –, hogy Márta egyszer egy ázott kis – valószínűleg – varjat a bokorból előhalászott – bár nem volt az hal – és hosszú kis hús csíkokat nyomkodott le a torkán – „tudod, olyan ez neki, mint a giliszta” – és amikor már a vállára is települt az erőre kapott madárka, Márta kitárta neki az ablakot. Az vissza „települt” – ugye – a bokorba, ott kapingált. S Márta egyik reggel: „Képzeld, egy csapat fekete madár leszállt a kertbe, és aztán magukkal vitték a megmentett madarunkat, elszállt velük...!” Neve is fekete madárka volt, lehet, tényleg varjú.

Számok, számok, de hogy mi van mögöttük? Nesze neked hírhallgató. „Egyedek” vannak mögöttük?

De ebben a nagy „álokos számmániában” hol van a sokezer áldásos munkájú magyar katonahalott eltemetve, azt az áldásos munkájú magyar sírkutatók kiderítik – Ukrajna-e, Oroszország-e? – ám, de jó volna tudni, ki az a halott és hol van a sokezer közt? Néha ez is kiderül. Csak Utassy Jóska nem tudta meg soha, hogy hol nyugszik az édesapja.

Kedves Emberiség! Légy szíves néven nevezni a dolgokat. Ne számokkal meg „egyedekkel” számoljatok be az eseményekről, hanem – ha lehet – konkrét információkkal.

A madarak esetében ezt talán lehetett volna. Hogy rigókat, postagalambokat, egerészölyveket vagy még miket mentettek meg az Állatkert madármentő munkatársai.

No nem, a hír szerint „egyedeket” mentenek. A rádiós hírszerkesztő nagyobb dicsőségére. A fene egye meg. Egye meg a fene. Vagy mint Göre Gábor mondta – Gárdonyi halhatatlan falusi bírója, ugye – ö. m. f. Vagyis ögye mög a fene!

Engem az érdekel, hogy hányan vagyunk. Tudom – mondja a média –, vírus stb. De a fontos az, hogy hányan vagyunk mi magyarok. Ezt is lehetne tudatni. Engem ez is érdekel.

Péntek Imre

Átmenet

Fagylaltot nyaltak mind a ketten
a füredi fémes fák alatt,
s járták az utat önfeledten,
amíg már semmi sem maradt.

Milyen is volt a szoknya színe?
És mit bámult úgy a szemüveg?
Ki is volt akkor kinek a híve?
Kit hallgattak a vén füvek?

Hallani a lépések súlyát,
amint az őszbe mennek át...
S mint egy búcsúzás végén
fújják az arany trombitát.

Pár korsó sör

Kereste a ringó metéltet,
mely a tányéron hentereg.
A begabalyodott öreg mátrikulát.
Onnan kell kinéznie valami adatot,
amely az alváshoz menyei jogot biztosít.
De valakik állandóan pingpongoznak fölötte,
mintha ő lenne a rohadt kaucsukslabda.
És nagy pofonokat adnak a semminek.
Ki kellene nyitni a korhadozó meseládát,
mielőtt végleg elszállnak foszladozó történetek.
Meg kéne fésülni a kócos rétet,
a benne rejtőző egerlyukakkal együtt.
Mennyi teendő. Szinte rohanni kéne.
Mégis úgy marad. Letétben. Gyermeki pózban.
A pózolók és a pozórök mindig is a barátai voltak.
Azokon a szép estéken. Amikor eltemették a lélek nyavalyáit,
És felhajtottak pár korsó sört.
Az utolsó hugyozásig.